

DOŠ Prosenjakovci
Prosenjakovci 97 c
9207 Prosenjakovci

KÁI, Pártosfalva
Pártosfalva 97 c
9207 Pártosfalva

ČEBELICA MÉHECSKE

Šolsko leto/Iskolaév: 2017/18

Kazalo - tartalom:

<i>Mladi ustvarjalci</i>	4
<i>Kopali smo se</i>	6
<i>Opis poklica</i>	7
<i>Állatleírás</i>	8
Madarak	11
Možak iz prihodnosti, Pesmi...	Napaka! Zaznamek ni definiran.
Počasi se daleč pride	Napaka! Zaznamek ni definiran.
Hermione Granger, A begolyázott toll	Napaka! Zaznamek ni definiran.
Najmlajša kraljična	Napaka! Zaznamek ni definiran.
Pastorka in kraljeva hči	Napaka! Zaznamek ni definiran.
A stúdióban, A legjobb barátok.....	Napaka! Zaznamek ni definiran.
A három kívánság	Napaka! Zaznamek ni definiran.
Dragi bralec!	Napaka! Zaznamek ni definiran.
Könyv- és filmismertetés	21
Naplótöredék	22
Pesmi.....	23
Dragi... ti, ja, ti, ki to bereš!	25
Csodácska	27
Intervju z Vitomirjem Vrataričem	28
A fazekas szakkör	29
Boksar na šoli	32
Csömödéri tanulmányi út, Röplabda versenyen	34
Učimo se celo življenje	35
Šola nekoč in danes	36
Titkárňo egy órára, Tanárkodtam	38
Mein Hund, Meine Katze	Napaka! Zaznamek ni definiran.
Številka za klic v sili	40
Már nem vagyok gyerek	42
Prizadela sem jo	43
Olvassunk vagy tévézzünk?.....	45
Knjižnica kot stičišče številnih dogajanj, informacij, izkušenj	46
Moja prihodnost	51
Slovo od osnovnošolskih klopi	52
Utrinki	53

Pri izdelavi glasila so sodelovali

Učenci: Melisa Barić, Alida Kiara Abraham, Nina Laco

Prosenjakovci, junij 2018

Tisk: DOŠ Prosenjakovci

MLADI USTVARJALCI

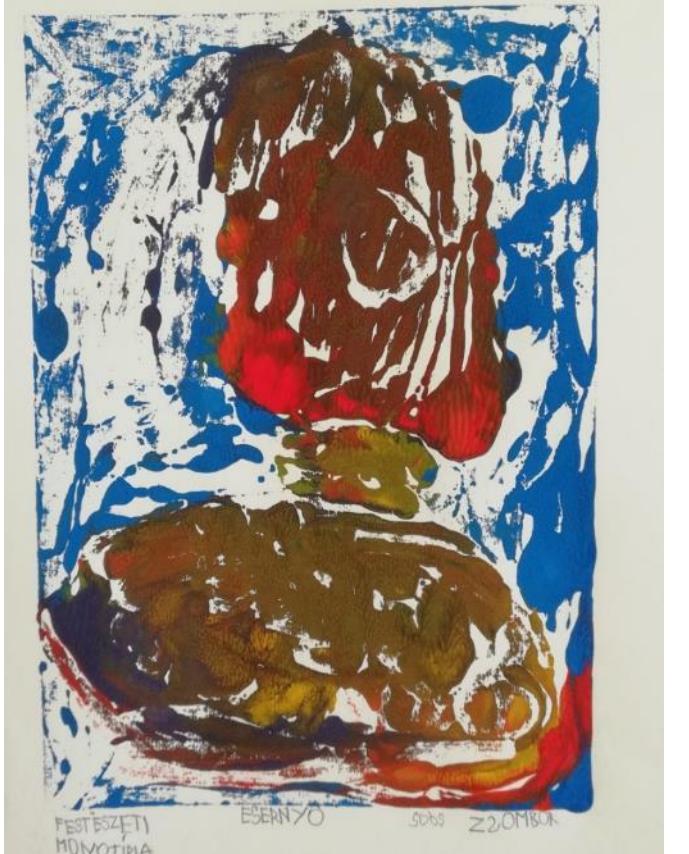
JAKOŠA LIN MICHELL, CVETOČI
TRAVNIK, TI DOMONKOSFA, 1. osztály

ZOJA TIBOLA, BLEŠČEČ TRAVNIK, PŠ
DOMANJŠEVCI, 2. razred

TIJA ŠEBÖK, CVETNI TRAVNIK, PŠ
DOMANJŠEVCI, 2. razred

SOÓS ZSOMBOR, ESERNYŐ, TI DOMONKOSFA,
1. osztály

SOÓS LUCA FANNI, VIRÁG, TI DOMONKOSFA, 1. osztály

OLÍVIA:

- ❖ Nagyon örülttem ennek a napnak.
- ❖ Tetszett a fagyizás, búvárkodás, úszás.
- ❖ Legelőször hideg volt a víz.
- ❖ Sokat játszottam labdával a vízben Lillával.
- ❖ Szemembe ment a víz – az nagyon rossz volt.
- ❖ Lakókocsival, majd ha elkészül, mi is elmegyünk a tengerre.

MÁTYÁS:

- ❖ Nekem hideg volt a víz.
- ❖ Békatalpat, búvárszemüveget is használtam a vízben.
- ❖ Nekünk nem szabadott a csúzdára menni.
- ❖ Nagyon sokan voltunk, nem bírtam úszni.
- ❖ Attila bácsi megtanított, hogy kell békatalppal úszni.

VILLŐ
Érdekes volt a búvárkodás. Sokat játszottunk a vízben, fagyiztunk. Kétszer elmerülttem, ami nagyon nem tetszett. Szüleimmel majd Sárvárra megyünk fürödni.

DOMINIK:

- ❖ Lepo mi je bilo, da sem se igral z Aljažem.
- ❖ Plaval sem pod vodo in našel skrite predmete.
- ❖ Malo me je sonce opeklo.
- ❖ Vaniljev sladoled mi je bil najboljši.
- ❖ Plaval sem brez rokavčkov, ki pa sem jih imel v nahrbtniku.
- ❖ Pojedel sem sendvič s suho klobaso in čips, pa še bonbone.

BORBÁLA:

- ❖ Sikerült a vízen is már úsznom.
- ❖ Nem szeretem a fagyit, azért szörpöt ittam.
- ❖ Vittem két törülközőt, két fürdőruhát és napolajat.
- ❖ Meg ennivalót és innivalót – minden elfogyasztottam.

KITTI:

- ❖ »Luxusosan« éreztem magam a nyugvágyon.
- ❖ Nem tetszett, hogy elmerülttem háromszor.
- ❖ A fagyizás nagyon jó volt.
- ❖ Minden ennivalót, innivalót elfogyasztottam.

RÉKA:

- ❖ Megtanultam úszni.
- ❖ Mély vízben féltettem egy kicsit.
- ❖ Nagyon örülttem, amikor megtudtam, hogy úszni megyünk.
- ❖ A szülőknek elmondtam, milyen szép a fürdő, és majd el fogunk menni.

LILLA:

- ❖ Nekem nagyon tetszett, hogy elmentünk fagyizni.
- ❖ Olívia kölcsönözte a búvárszemüveget és le tudtam merülni.
- ❖ Amikor még nem volt rajtam a búvárszemüveg, a szemembe és az orromba ment a víz.
- ❖ Vittem labdát, azzal sokat játszottam.
- ❖ Alig vártam ezt a sportnapot és szomorú voltam, amikor haza kellett menni.

OPIS POKLICA

KAJ DELA?

Kuhar kuha, pravi in peče.
Kuharmarci in pieszame živilo.
Razpored delodelvcem v kuhinji.
Sestavlja jedilne liste.

KUHAR

KJE DELA?

U hotelu.
U gostilnah
U šolah.
U bolnicah.
U dajških domih.

S ČIM DELA?

I stedilnikom, mehanske naprave.
Porodo za pripravo jedi.
Različno orodje krožnike,
drobni inventar.

IZOBRAZBA, ZNANJE SPRETNOSTI

Poklicna izobrazba kuhar.
Spoznatehnologijo priprave hrane.
Spretne roke in poste, razlikuje barve,
dobri vonj in okus.

VIR: Wikipedija, 30. 5. 2018
Zaliam unger, 4. n.

KJE DELA?

- frizerški salon

ZUANJA:

- mednja frizerška Šola

FRIZER

KAJ DELA?

- učiva, ruši, strži, barva lase,
- oblikuje frizure,
- neguje lase

DELOVNI DAN:

- 1 umije lase,
- 2 strži,
- 3 ruši,
- 4 počese lase

PRIPOMOČKI:

- škarje, barve, šamponi, sušilec, krtice, glavnik, briesce lase, kreme, navijálke

NAVIJÁLKE

SUSILEC

Jessica Pituper, 4. n

VIR: Wikipedija, 28. 5. 2018

KJE DELA?

- AVTOBUS,
- AVTOBUSNI PROMET
- MURSKA SOBOTA

KAJ DELA?

- vozi avtobus,
- čisti avtobus,
- notači gospino

PRIPOMOČKI:

- avtobus,
- vazni red,
- privačnik,
- gospino

ZNANJA:

- vazniški vrpca
- za avtobus,
- 27 let
- oddečen vid,
- zdravje

DELOVNI DAN:

- pregleda avtobus,
- vozi,
- notači gospino,
- odpelje avtobus v garazo

Vir: Wikipedia, 28. 5. 2018

zemill Benko 4.

ÁLLATLEÍRÁS

IME ŽIVALI štoklje

DEBLO strunarij

RÁRED ptici

RED močvorniki

DRUŽINA štoklje

ZNAČILNOSTI

- Življenska doba do 20 let
- Največji evropski ptic
- Učenovski živi štoklja v prekmurju
- Je ptica selivka

PREHRANE VANJE

Zajec, žabe, kače, mški, žuželke in dežerniki

BÉLA ŠTORKLJA

RAZMNOŽEVANJE

Znese 3-6 jajce in izvali mladiče

ŽIVLJENSKI PROSTOR

Gnezdo (lesniški, elektromedijoz) - močvirje - reki - poplavne ravnice

ZGRDABA TELESÁ

- dolžina: 95 do 110 cm
- razpon kril: 180 do 218 cm
- teža: 2,3 do 4,5 kg
- barva: bela in črna, noge in kljun rdeč

JIR: Wikipedia, 255 2018

Faljan Vinger, 4. n.

LEV

- DRUŽINA: MAČKE
- DEBLO: VRETENČARJI
- ROD: VELIKE MAČKE
- RAZRED: SESALCI
- RED: ZVERI

LEV JE VELIKA MAČKA
KI LAHKO ZRASTE V DOLZINO
2,5 METRA, REP PA IMA DOLG
1,1 METRA. TEŽEK LAHKO DO
250 kg, ŽIVI V AFRIKI IN
JUZNI AZII.

SAMICE PREDSTAVLJajo JEDRO KADELA,
SKRBijo za MLADICE IN HRANO.

LEV JE POZNAN KOT KRALJ
ZIVALI. SAMCI SÜ ZELO LENI.

BREJOST LEVINJE TRAJA LE 4 Mesece. MLADIČI
SESKOTIJO SLEPI IN NE MOČNI. MLADIČI V KADELJ
OSTANEJO 3DO 4 LETA IN SE UČijo LOVA.

PREHRANJEVANJE: MESOJEDEC (30 KG MESAVOBROKU)

VIR: WIKIPEDIJA 29.5.2018

Reon Šaper, 4. n.

AZ ÁLLAT NEVE:

- CSALÁD: CSALÁD: (ZETTÍÁBVAK)
- TÖRZS: (ZETTÍÁBVAK)
- REND: PÓKOK
- OSZTÁLY: PÓKOK (SZÁSZMÁN)

JELLEMZŐI:

- 4X2 LABA VAN
- RAGADOZÓ ÁLLAT
- 1-2 ÉVTEL
- több faj haladó
- emerget termál

A PÓK
AZ ÁLLATOK BIROPALMA

TÁPLÁLKÖZÁS:
BOGARAMAT ESZIK

ELETKÖRNYEZET:
Mindenhol vannak

TEST FELÉPÍTÉSE:
SZÓRÖZÖTT TESTÜK

SZAPORODÁS:
TO JÁSOKKAL

Daniel Benko, 4. o.

VIR: Wikipédia, 21.5.2018

Ország: Állatok
 Törz: Gerinchúrosok
 Áltörz: Gyincsek
 Rend: Párosujó patások
 Főszármány: Négylábúak
 Szármány: Emelőszök
 Áltaszármány: Elvontszök emelőszök
 Család: Egyeneszűk emelőszök
 Áltacsalád: Egyeneszűk emelőszök

Ixoparodára:

Az öz az egyetlen szarvasfaj, amelynek embrionális fejládása nem folyamatos. A megnövekedett özgyűrűk súlya 1-2 kg, teljesen kifejlett pettyes színzettel és látásával jönnek világra.

FELHÍVÁS: Nagyon veszélyeztetett az özgyűrű, de tilos megmentani.

ÖZ
nya

Erdői és mezőgazdasági területeken él.
 Az öz 1000 nővényfajt fogynak.
 FENYŐFÉLEK TÜLEVELEIT IS EHETI.

Jessica Bitner
4.o.

KRALJEVSTVO ŽIVOTI / AZ ÁLLATOK BIRODALMA

DRUŽINA: Ailuridae
 DEBLÓ: Strunavaj
 ROD: Vlčkovci
 RAZRED: SESALCI
 RED: Lívci

PREHRANJENJE
 - bambusové výživky
 - mangál rýže
 - jogurtové
 - dřevní ovocí

ŽIVLJENJE
 - Čína, Indija, Nepál, Bután, Katalánsko

MAČJI PANDA A VÖRÖS MACSKAMEDVE

ZNAČILNOSTI
 Življene doba: 10 let
 Bojost: 130 dne

RAZNOŽEVANJE
 Stavba miskovnice + regenerácia dudu v goralskom lese
 veľké miskovice reagujúce dudu v goralskom lese

ZGRADBA TELESA
 - doba: 60 cm
 - nos: 40-50 cm
 - hmotnosť: 5-6 kg

TIP: soliter, aktív, silný, prosenákový

Madarak

A 2. osztály egész éven vigyázott a madarakra. Sok időt töltöttünk a szabadban, hogy figyeltük őket. A madaraknak napraforgómagot szórtunk és madárkeltetőket helyeztünk el az iskola elé. Tavaszra kilenc cinegefióka kelt ki.

Kerékgyártó Blanka, 2. osztály

Télen napraforgómaggal etettük a madarakat, amelyet az ablakpárkányra szórtunk.

Kitakarítottunk egy keltetőt, ami tele volt fészekhez valóval. Ebbe a keltetőbe egy cinege fészkelt le.

Kövi Leila, 2. osztály

A 2. osztállyal februárban kimentünk a hóba, ahol sok-sok madarat láttunk. A madárkeltetőben kilenc madárfigóka kelt ki, pont annyi, ahányan vagyunk az osztályban.

Kiss Boriska, 2. osztály

Možak iz prihodnosti

Nekega dne je iz prihodnosti prišel človek. Nisem vedel od kod je prišel in najprej sem pomislil, da je kakšen brezdomec.

Vprašal sem ga v našem jeziku, a me ni razumel. Tudi napisal sem mu, pa tudi tega ni razumel. Nato sem mu nariral hišo in zraven vprašaj. Očitno je to razumel. Vzel mi je list in pero iz rok in nariral neko državo, ki je bila podobna kokoši. Nato pa se je zgodil čudež. V mojem jeziku je napisal »Σλοωενιφα«. To pa pomeni »Slovenija«. Tako sem izvedel, iz katere države je, saj takrat ta država še ni obstajala.

Nariral sem bolnico in vprašaj. Spet mi je vzel list papirja in pero in vse prečrtal. Nato je napisal »σεμ ιζ πριηδνοστι«. To je pomenilo, da je »iz prihodnosti«. Odpeljal sem ga k zdravniku, ki je potrdil, da je z njim vse v redu. Odpeljal ga je h kralju. Kralj je naročil, da ga naj zaprejo v ječo. Takrat pa je v mojem jeziku povedal, da je iz prihodnosti in je zelo pameten. Kralj ga je preizkusil in izkazalo se je, da je res zelo pameten. Hotel je postati kraljev svetovalec in res je to postal.

Nekega dne pa je kar izginil. Začeli smo ga iskatiti, a ga nismo našli. Takrat smo ugotovili, da se je vrnil v prihodnost. Jaz, vitez, pa sem moral kralju en dan streči, ker sem izgubil možaka iz prihodnosti.

Tadej Karas, 5.razred

VESOLJKA

Zvečer, ko Luno vidiš,
si lahko misliš,
le kdo bi živel tam?

A ko zatisneš oči,
v sobi nekaj zašumi.
Naenkrat se prižegejo luči.

V omari nekaj ropota,
v kuhinji pa copota.
Le kaj bi to bilo?

Morda letalo,
ali miš, ampak
miš samo loviš.

Mama vstane,
potem skoči še stric Stane.
Vsi okoli se lovijo,
a miši ne ulovijo.

Nina Šanca, 5.razred

VESOLJKA

Iz oblakov pridrvela
je čudna zadeva,
osem nog je imela
in glasno bobnela.

Ko nehala je bobneti
in začela prižigati luči,
smo jo gledali prav vsi.

Ko odprla so se vrata,
ter zelena roka zamaha,
nas je konec straha,
saj Vesoljka Metka maha.

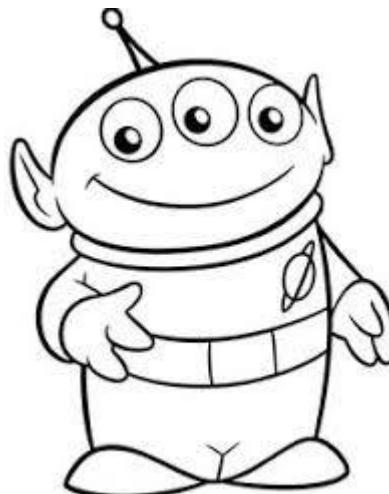
Sven Pap, 5.razred

VESOLJKA

Na Marsu ali Jupitru
se vesoljka skriva rada,
ime ji je Mupitru
in zelo je mlada.

Vesoljska ladja je car,
to reče vsak planet,
a vesoljcem to ni mar,
to prima je polet.

Kevin Körmendi, 5.razred

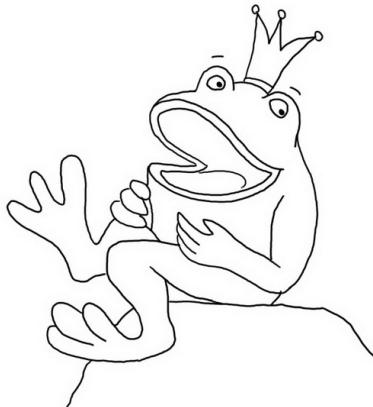

POČASI SE DALEČ PRIDE

Živali ob jezeru so priredile maraton. Pripravili so se čebelica, kača in labod. Žaba se je tudi hotela prijaviti, a ni upala, kajti ona je bila med vsemi najpočasnejša. A konec koncev je rekla: »Vseeno se bom prijavila, tudi če bom zadnja.«

Napočil je dan za maraton. Čebelica, kača, labod in žaba so stali na štartni črti. Zaslišal se je pok, vsi so »leteli«, žaba ni videla več nikogar. Vseeno je počasi skakljala naprej. Nenadoma so prišli temni oblaki, čebelica, ki je bila prva, je vzklknila: »Joj, ne!« Padla je na tla in zakričala: »Na pomoč!« S tem je zaključila tekmovanje.

Sedaj vodil labod, bil je navdušen, začel je divjati tako hitro, da si je zlomil nogo.

V igri sta ostali samo kača in žaba. Žaba je potrpežljivo skakala, kača pa je zagledala nekaj v grmovju in se spraševala: »A je to miš?« Šla je s poti naravnost po svojo večerjo.

Tako se je zgodilo, da je žaba priskakljala prva do cilja. Vsi so bili ponosni nanjo, še stari zmagovalec jezerskega maratona jo je pohvalil in rekel: »Počasi se daleč pride.«

Melisa Barić, 7. razred

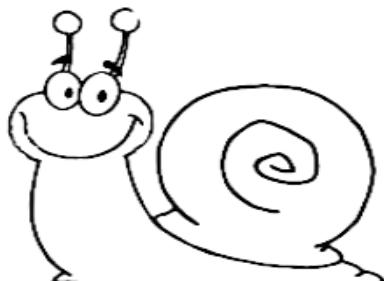
POČASI SE DALEČ PRIDE

Nekega dne je lisica povabila polža na tek in polž se je strinjal. Naslednji dan sta se srečala na maratonu. Lisica je rekla polžu: »Nimaš šans!« Polž ji je žalostno odvrnil: »To ni pošteno! Znano je, da so lisice vendar hitrejše kot polži.«

Ko se je maraton začel, je lisica tako hitro tekla, da se kar kadilo, premeten polž pa je izbral bližnjico. Lisica se je počasi utrudila in legla pod drevo. Samozavestno si je rekla: »Polž je še komaj na štartu, imam čas.« Ko se je naposled zbudila, ni videla polževih sledi in je počasi odkorakala do cilja.

Na cilju je zagledala polža, ki jo je že nestrpno čakal. Lisica ga je vprašala: »Kako si lahko tako hitro prispel na cilj?« Polž ji je mirno odgovoril: »Počasi se daleč pride.«

Lisica je bila vsa poklapana, ko je zagledala polža na zmagovalni stopnički s sijočim pokalom pred seboj. In tako je počasnost premagala hitrost.

Tijan Bedič, 7. razred

Hermione Granger

A tavalyi téli szünetben nagyon megszerettem a Harry Potter könyveket és filmeket. Az egyik kedvenc szereplőm mindig Hermione Granger volt.

Hermionenek hullámos, barna haja van. Már a sorozat elején nagyon magabiztos volt. Hermione sárvérű, ezért Draco Malfoy gyakran bántja, miatta még sír is.

Attól hogy sárvérű, még ő a legjobb tanuló. Nagyon okos lány. Már a tanév kezdete előtt több varázsfigért ismer. Ő javította meg Harry törött szemüvegét is.

Mindig nagyon precíz. Ő segít Ronnak megtanulni a Vingardium leviosa varázsfigért.

Barić Melisa, 7. osztály

A begolyázott toll

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy toll, ami egyfolytában vándorolt az egész világban.

Miközben vándorolt, talált egy kis házikót, ami édességből készült. Annyira ínycsiklandó volt, hogy elkezdett enni belőle. Miközben evett, megjelent egy rút banya.

- Mit csinálsz te átkozott bestia? Megeszed a házam?

A tollacska meglepődött. Vajon mit akarhat tőle.. nem csinált ő semmi rosszat, csak éhes lett, ezért kezdett enni.

- Ki szolt hozzá, és hol vagy? – kérdezte az írószér megszeppenve.

- Én szóltam hozzád itt mögötted. A kis penna megriadva fordult hátra. Szegénykénék felállt a szőr a hátán, olyan csúnya volt a boszorkány.

- Menj innen, mert ez az én házam, az én földem! Ha nem mész el, veled fogok tüzet rakni.

A kicsi pennácska megrémülve futott el, annyira megrémisztette, hogy begolyázott.

Itt a vége, füss el véle. Ha nem hiszed, járjál utána!

Pintér Örsi Sarolt, 6. osztály

Najmlajša kraljična

V belem gradu je nekoč pred davnimi časi je živel kralj s svojo ženo in s tremi hčerami. Toda sreča ni trajala dolgo. Čez devet dni je mu je žena umrla v bolezni.

Nekega dne je kralj odšel v vojno, ker je hotel poskrbeti za svojo deželo in hčerke, toda iz vojne se ni vrnil. »Kdo pa bo kraljica?« je vprašala najstarejša od hčera. »Jaz bom, ker sem najlepša,« je kriknila srednja hči. »Ne, niti slučajno, prestol pripada meni, ker sem najstarejša,« ji je zabrusila najstarejša hči. »Lahko bi naredili tako, da bo vsaka tri dni vladala, nato pa se bo ljudstvo odločilo, katera bo njihova kraljica,« je modro dodala najmlajša.

»Lahko poskusimo,« je hitro pripomnila najstarejša, saj je mislila, da bodo ljudje izbrali njo. Naslednji dan se je že preizkusila v vladanju. Ljudje so prišli h kraljici. »Naša draga kraljica, nimamo več lesa za zimo. Kaj naj naredimo?« so v pričakovanju rešitve vprašali za nasvet. »Če imate doma dosti pohištva iz lesa, ga uporabite za kurjavo. Če pa ne, pa ne poznam rešitve za vašo težavo,« je odrezavo odvrnila kraljica. »Zdaj pa nasvidenje, kaj še postopate naokrog, a ne vidite, da mi delajo frizuro?« je zakričala.

Ko so pretekli trije dnevi, je bila na vrsti za vladanje srednja hči. »Dober dan, draga kraljična. Doma nimamo več ničesar za jesti, niti koščka kruha ni. Naši otroci stradajo, kaj naj storimo?« so vprašali. »A ne vidite, da mi zdaj šivajo novo obleko?« je nemirno rekla srednja hči. »Trenutno nimam rešitve za vašo težavo, pridite jutri zjutraj ob 9. uri,« je dodala.

Napočil je čas, da se preizkusi v vladanju najmlajša hči. »Dober dan, kraljična, naši učenci nimajo več celih oblačil, vsa so obrabljeni iz luknjasta. Šola nima dovolj denarja, da bi vsem kupila nova. Bi nam lahko kako priskočili na pomoč?« je vprašala učiteljica, ki je prišla na dvor. »Seveda vam lahko pomagam. Šivilja, prosim, pridi sem. Pusti mojo obleko, iz blaga, ki si ga namenila za mojo novo obleko za kronanje, sešij učencem nekaj čudovitega,« je veselo zažvrgolela kraljična.

Čez tri dni so bile volitve. Vsi so glasovali za najmlajšo kraljično in tako je iz najmlajše hčerke postala najpametnejša in najsstromnejša kraljična. Vsi so jo imeli radi, saj je naredila veliko dobrega za svoje ljudstvo.

Alida Kiara Abraham, 6.razred

Pastorka in kraljeva hči

Nekoč pred davnimi časi sta živel a kralj in kraljica. Rodila se jima je hčerka. Po porodu je kraljica umrla. Kralj je ostal sam z hčerko. Dolgo je iskal primerno ženo zase. Za devetimi gorami jo je našel. Imela je zelo dolge lase in zelo lepe zelene oči ter hčerko. Po priselitvi k bodočemu možu sta se poročila.

Od tistega dne naprej so živeli novo življenje. Pastorka in kraljeva hči se nista najbolj razumeli. Ljubosumni sta bili druga na drugo. Odločili sta se za eno igro, in sicer, kateri bo oče uresničil željo, tista mu je ljubša. Pastorka si je zaželeta zlato ribo, kraljeva hči pa mačko. Šli sta h kralju. »Dragi oče,« je začela pastorka, »rada bi te prosila, da mi kupiš zlato ribico.« Oče je tako odgovoril: »Vem, da nisi moja hči, toda z veseljem ti bom uresničil željo.«

»Dragi oče, zaželeta sem si mačko,« je rekla hčerka. »Tudi tebi bom uresničil željo, saj te imam neizmerno rad,« je odgovoril kralj.

Pastorka je imela rojstni dan in res je dobila zlato ribico. Ta zlata riba ni bila navadna zlata, ampak je vsak dan spreminja barvo. Pastorka je lepo skrbela za svojo zlato ribico.

»Napočil je čas, da kupim svoji hčerki mačko, saj si jo je močno želeta,« je dejal kralj. Hčerka je že naslednji dan dobila mačko. Za mačko je vsak dan lepo skrbela, nekega dne pa je slišala mijavkanje iz spalnice svojih staršev. Mačka je skotila mladičke. Zelo se jih je razveselila.

Nekega dne je pastorka ponovno šla h kralju. »Oče, mi kupiš nevidno ogrinjalo?« je vprašala. »Tudi to željo ti bom uresničil, saj si zelo skrbna,« je dejal. Tisto noč je šla k polsestri in ji vzela mačko. Skrila jo je v klet, saj je bila zelo ljubosumna, da je njena mačka skotila mladičke. Naslednji dan je kraljeva hči mačko povsod iskala, toda ni je našla. Naenkrat se je spomnila, da še ni pogledala v klet. Našla jo je in si oddahnila, saj mladički ne bi preživel brez mamice. Očetu je povedala, da je mačka kar izginila iz njene sobe, kar je bilo zelo nenavadno, saj se ni oddaljevala od svojih mladičkov. Oče se je spomnil, da je pastorka želeta nevidno ogrinjalo. Sumil je, da za tem stoji ona. Dal jo je poklicati in jo zaslišal. Vse je priznala.

Izginila je iz kraljestva in nobeden je več ni videl. Od tistega dne so vsi živeli srečno in veselo do konca svojih dni.

Nina Laco, 6.razred

A stúdióban

Bori és Lili egy nap meghívást kaptak a Muravidéki Magyar rádió új műsorába. Ők lettek az új műsorvezetők.

A kijelölt napon izgatottan indultak el Lendvára. Már az út nagyon izgalmasan telt, mert nem tudták rendesen elolvasni a szöveget.

Mikor odaértek, Ibolya már várta őket. Bementek a stúdióba, és megnézték mi hol van. Nagyon érdekesnek tartották, hiszen még soha nem jártak hasonlóban.

Első alkalommal szerencsére senki sem volt a nagy stúdióban, így ott vehették fel a műsort. Mivel mind a két lány meg volt fázva, Ibolya műsor közepén hozott zsepiket.

Felvételzés közben szerencsére nem hibáztak. Mire viszont a zeneválasztásra került sor, egyikük sem ismert jó magyar számokat, így csak találgettak, mi legyen.

A továbbiakban biztosan még sok vicces dolog fog történni a rádió falai között. Bori és Lili sok új élménnyel lesz gazdagabb.

Barić Melisa, 7. osztály

A legjobb barátok

A 2015/16-os tanévben több tantárgynál is össze lettünk „zárva”, mint például a magyar, ének, rajz és napközi. A szünetekben is mindig együtt voltunk, és lassan elválaszthatatlanok lettünk.

Alidának barna, középhosszú haja van és kékeszöld szeme.

Nagyon szereti a macskákat, ezért szeret macskás dolgokba öltözni. Nagyon magabiztos és mindenkitől kitart a véleménye mellett.

A szülinapja november 6-án van, 2006-ban született. Van egy macskája, Cirike, aki nagyon aranyos. Október 2-án találták, és azóta minden nap hallunk róla valamit.

A tavalyi tanévben nagyon sok minden csináltunk együtt. A szülinapjainkat együtt is együtt ünnepeltük. Sok huncutságot megcsináltunk. A szülinapján összehúztuk a székeket, és úgy fényképezkedtünk.

A napköziben sosem unatkozunk, hiszen társas játékot játszunk, énekeljük a Music Speak-et vagy éppen köpesztjük ujjunkról az UHU ragasztót.

Év végén Alida megkérdezte tőlem:

- Te melyik táborba szeretnél menni, mert én a Jurtás táboron gondolkoztam. Az jó lesz?

Eleinte nem tetszett az ötlet, de végül is addig erősködött, míg Ninával együtt csatlakoztunk.

Nem bántam meg.

Barić Melisa, 7. osztály

A három kívánság

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy házikó, amiben egy ősz pocakos bácsi élt. Ő volt a Télapó.

Egy nap Télapó elment fagyizni, hisz nyár volt. Öt gombóc fagyival ballagott hazafelé. Otthon beleugrott a medencébe és úszott egy kicsit, aztán kiszállt és elaludt a medence mellett. Egyszer csak valami elsuhant felette. Felnézett, de csak csillámport látott. Megkérdezte:

- Ki van itt, és mit akarsz?
- Én vagyok és három kívánságodat szeretném teljesíteni, mert te olyan jószívű vagy a gyerekekhez, megajándékozod őket, boldogságot és reményt adsz nekik.
- Nekem három kívánságom?
- Igen neked, mert megérdemled!
- Az lenne az első kívánságom, hogy menj el minden emberhez, ők is kívánjanak valamit. Másodiknak meg az, hogy minden egyes embernél legyen meleg, hogy ne fázzanak. Harmadik kívánságom pedig az, hogy az emberek kedvesek legyenek egymással.
- Te nagyon jólelkű vagy. Mind a három kívánságodat az embereknek adtad, ezért kapsz tőlem egy varázsszánkót, ami még repülni is tud, és vele könnyen bejárhatod a világot.

A Télapó nagyon örült ennek az ajándéknak, és azóta a szánkójával járja a világot, hogy megajándékozza a gyermeket.

Pintér Örsi Sarolt, 6. osztály

Dragi bralec!

Kdo, oziroma bolj pravilno bi bilo vprašati, kaj sem? Sem navadno pismo, napisal me je nek pomemben starec, ki je živel tam okoli leta 3500 pr. n. št. Mogoče se sliši čudno, toda moja zgodovina je res enkratna, polna dogodivščin, srčnih bolečin in zanimivosti. Kot se vse biografije začnejo, se bo tudi moja začela na začetku.

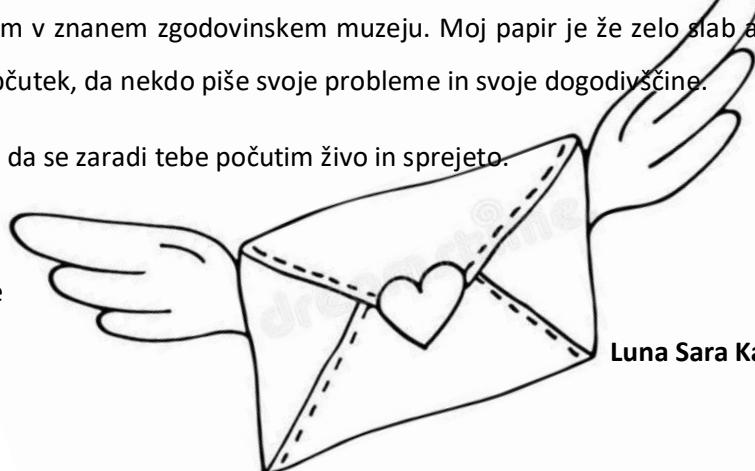
Bilo je zelo vroče in soporno. Njegovega imena se več ne spomnim, vem pa, da je bil dober in pravičen človek. V mene je začel pisati s hieroglifi in se pritoževal, da je na tem svetu nekaj zlobnega. Menil je, da obstajajo živali katere se ponoči pritihotapijo, do Nila in se potem spremenijo v človeka in naredijo grozne poplave. Faraon se je izpisal ampak na meni je še bilo polno mesta, lahko bi napisal še več. Točno takrat, ko me je potisnil v stekleničko, da bi me poslal v drugo državo sporočit žalostne novice, se je spet zgodilo. Nil se je izlil in poplavil mesto, da so vsi, še faraon, bili v vodi. Mene pa je gromozanska reka požrla. Še dobro, da sem bil v steklenički, drugače me zdaj ne bi bilo tu. Celo večnost sem bil v vodi in potem me je nekaj izvleklo ven. Pristal sem na ladji. Verjetno je bil to samo pomočnik, ki je nenadoma zagledal v morju stekleničko in jo ulovil. Vseeno sem bil še vedno v njej in noben na tej ladji niti pomislil ni, da bi me izvlekel iz stekleničke in prebral faraonovo besedilo v katerem je razlagano, da si stvari treba drugače razlagati in ne poiskati izgovore za čudne stvari. No in zdaj sem bil tu na ladji, še vedno v steklenički, tedaj je že bilo malo vode v njej tako, da se je tinta, s katero je bilo besedilo napisano, razlila. Tukaj se je moja dogodivščina nadaljevala. Prišel sem v rokah pomočnika do kapitana ladje in ta je poskušal razbrati iz besedila kaj naj bi bilo napisano. Vendar ni izvedel ničesar. Tudi on je po dobri volji začel pisati. Iz vse duše je pisal kako dober načrt ima in kaj pričakuje, ko bo odkril novo celino na drugem delu sveta. Podpisal se je z imenom Krištof Kolumb. Zame ni bilo nič tako pomembnega v tem imenu ali v tem besedilu. Na ladji je šlo vse naprej in jaz sem se čez nekaj časa znašel na podu, kjer sem se od morskih valov kotalil sem in tja. Ladja se je gibala vedno močneje in

nagibala na vse strani. Steklenička v kateri sem bil je začela počasi pokati in kapljica vode je padla na rob papirja. Vsi na ladji so kričali in klicali na pomoč. Voda je prihajala skozi razpoke in ladja se je polnila z vedno več vode. Mislil sem, da se menda potaplja in s tem se bom tudi jaz potopil. Misli sem, da nikoli ne bom prišel, do tiste osebe, do katere bi mogel. Spet se je začelo vse od začetka. Pristal sem na dnu morja, od valov na pol zakrit v pesku. Zdaj se mi je še bolj zdelo, da ne bom prišel do nobene osebe, katere me bo izvlekla in pustila na suhem in vročen Soncu.

Dolgo časa me nihče ni našel. Nihče se mi potapljal ali pa lovil ribe tako, da bi nenadoma zagledal na dnu morja stekleničko. Mogoče pa zato, ker sem bil res globoko. Ampak vsak dan sem čakal in čakal in nikoli nisem obupal. Valovi so bili na ta dan, še posebej močni. Vse je nosilo po morju, živali so se borile proti njim in rastline so se z koreninami iztrgale in odplavale v neznano. Jaz pa sem se z pomočjo valov izkopal iz peska in končno potoval naprej. Videlo se je, da nisem v najnovejši steklenici in, da je papir že zelo star a kljub temu sem še cel, no na pol. Nekje je morala nastati še večja razpoka od ladje, saj je zdaj prihajalo nenadoma veliko več kapljic v stekleničko kot prej. Moral bo me nekdo najti, drugače bom potonil. A na srečo, me je nekaj rešilo. Vse se je zgodilo zelo hitro. Vem samo še to, da sem pristal na kopnem in suhem. Ampak ni bil pesek, temveč je bila trava. Zamislil sem si a iz sanj so me prebudili glasovi. Nekdo me je dvignil in odnesel. Pristal sem na pisalni mizi, kjer je nekdo prislonil name konico peresa z črno tinto. Nekaj je pisal, vedno več in več, pisal je o Franciji. Nisem razumel ker je pisal zelo površno. Podpisal se je kot Napoleon. Zdelen se mi je nesmiselno, da me je potisnil nazaj v stekleničko ker daleč ni bilo nobenega morja. Ampak zmotil sem se odšel je na obalo, kjer je je spustil v vodo. Mineval je čas in počasi sem plaval skozi čas. Zdelen se mi je vse tako mirno, to tistega trenutka, ko se je dno morja in zemlja stresla. Pojavili so se glasni zvoki, vedno več in več. Valovi so me odnesli do obale. Tak je bil pravi kaos. Nekdo me je ugrabila in potisnil v žep. Spet se je nekdo razpisal. Besedilo govori o tem, da so napovedani slabi časi. Nekatere države so drugim napovedale vojno in hude čase. Po pisavi sem ugotovil, da piše deček in, da je mladih let. Pisal je o svojem strahu pred prihodnostjo. Za tem ni več pisal nič. Pustil me je tam na mizi, v steklenički. To je bil moj zadnji zapis. Od tedaj več nisem nikoli čutil konico srebrnega nalivnega peresa z črno tinto. Moja zgodba se je tu končala, po vojno so me spet našli neki dobri ljudje. Sicer ne vem točno kdo so bili ampak so že dolgo pokojni. Trenutno se nahajam v znanem zgodovinskem muzeju. Moj papir je že zelo slab ampak vseeno bi si želel še enkrat ta občutek, da nekdo piše svoje probleme in svoje dogodivščine.

Hvala, da me bereš, da se zaradi tebe počutim živo in sprejeto.

Z ljubeznijo,
pismo iz stekleničke

Luna Sara Kalamar, 9.razred

Alkonyat (filmismertetés)

Nehéz dolog-e egy vámpír barátnőjének lenni? Hát ki tudja ...

Szerintem Bellának ez nagyon jól megy. Persze a találkozása Edwarddal nem a legjobban indult. A suliban ugyan találkozgattak, de nem értették meg egymást a legjobban.

Edward vámpír ereje nem hatott Bellára, így egyre jobban kezdett érdeklődni iránta.

Szerintem ez a film nagyon romantikus és kalandos is egyben. Edward mint egy Őrangyal megvédi Bellát a veszélyektől. Sajnos Jacobbal nem értik meg egymást. Bellának kell eldöntenie kit válasszon. De ezt nem árulom el neked!

Nem a kedvenc filmjeim közé tartozik, de azért szenzációs.

Közben szomorú, mert Edward elmegy, és a dolgok rosszra fordulnak. Elhatározza, hogy leugrik egy magas szirtről. Mikor a víz alá merül, megjelenik szemei előtt valaki, akinek a kilétéét sem árulhatom el neked.

Tovább nem is mesélek neked, nehogy eláruljam a történet fontos pillanatait.

Ha tetszett ez a bemutatás, csak ajánlani tudom ezt a filmet. A hősei sok veszéllyel néznek szembe. Bella attól sem riad vissza, hogy vámpír legyen belőle. Vajon így lesz? Nézd meg a filmet!

Balajc Anastazija, 8. osztály

Harry Potter és a bölcsek köve (könyvismertetés)

Varázsló? Harry megdöbbenvé jön rá az igazságra. De a pillanatnyi felfedezés csak egy kisebb kapu a veszélyes kalandok rengetegébe.

Harry és újdonsült barátai első évüket a Roxfortban unatkozás nélkül élik át. Nagy hasznukra válnak az órákon tanultak, amiket később felhasználnak a nyomozáshoz. A három jó barátot nemcsak a szörnyek és az emberek veszélyeztetik, hanem a közelgő vizsgák is. Valamelyikük már izgatottan várja, de akadnak olyanok is, akik már a vizsga szó hallatán elszédülnek.

Izgalmas, humoros könyv. Ha beleolvasol, rögtön érezni fogod, hogy elvarázsol.

Pintér Lelle Boróka, 8. osztály

Nagy Katalin: Intőkönyvem története (könyvismertetés)

Könnyű-e az élet apa nélkül? Gondolkozz el azon, ha neked ez stresszt okozna-e!

Zsófinak nem is okozott stresszt. Hamar megszokta a változást. Hálá a két legjobb barátjának, akik tanácsokkal látták el őt, és nyugtatták, ha baj volt.

... amíg egy váratlan esemény nem változtatta meg a véleményét erről.

A szülei miatt és a stressz miatt nem figyel az iskolában, és ez megnehezíti az életét. Az iskolában ekkor kapja az intőket. Ezeket ugyan aláírják neki, de nem örülnek annak, hogy lányuk intőket kapott.

Zsófi utálta, hogy a legkisebb a családban, ezért szeretett volna egy kis tesót. Lesz-e neki kistesója végül? Olvasd el, majd megtudod!

Mindig vissza szeretett volna menni a nagyszüleihez, mert gyerekkorában ők nevelték. Vajon visszaköltöznek? Megtudod, ha elolvasd!

Mindenkinet ajánlom, mert humoros, érdekes. Nekem nagyon tetszett.

Balajc Anastazija, 8. osztály

Naplótöredék

Kedves Napló!

Elkezdődött az új tanév. Megint csak a tanulás, olvasás és a sok házi feladat.

De a mai nap más volt. Új osztálytársat kaptunk, lányt. Lelle a neve. Most már tízen vagyunk az osztályban, három fiú és hét lány. Nagyon jó csapat vagyunk.

A mai napon néhányan csak vele beszélgettünk. A mi osztályunkban legtöbbször magyarul beszélgetünk, ezért nem volt nehéz társalogni vele. Nagyon érdekes volt.

Még mondani akartam, hogy Budapestről jött. Lelle nagyon jó sportoló, kedves és szeret olvasni.

Kedves Napló, szerintem nem is lesz olyan rossz az idei év.

Bočkorec Miša, 8. osztály

Pomlad

Ko narava se prebudi,
ves svet po cvetočih rožah
zadiši.
Cvetlice bujno cvetijo
in vsi sadeži že
zorijo.

To po zaspani zimi
se zgodi,
takrat človeku srce
se prebudi.
Takrat z dobro voljo
si zapoje,
da preglasí čebelje roje,
opazuje,
kako sonce čez obzorje
potuje.

Teo Kovač, 9. razred

Dan

Dan za dnem cvetje dreves
se prebuja
in mrzel jutranji veter
rahle, drobne
cvetlice oprashi
ter po tihu
ptičja krila poboža.
Na drugi strani sveta
ogromna pekoča krogla
se prebuja,
na obrazih vseh otrok
ljubko radost
pričara.

Luna Sara Kalamar, 9. razred

Svet na dlani

Na bregu beli grad stoji,
se iz črnega lesa gradi.
V belem gradu gospa živi,
v gluhi noči se podi.

S sabo nosi majhno mošnjo,
v njej ima kovance tri.
Za njo sije sonce zlato,
pred njo pa en klobuk leži.
Njej se pamet kar ustavi,
ker pred njo gospod stoji.

Ta gospod gologlavi se ji predstavi in reče:
»Spusti me v svoje srce,
pa svet širni bo na tvoji dlani.«

Sebastjan Poredoš, 9. razred

Vsi odlični?

Imam sorodnika malce okroglega videza.

Vsi so se mu smejali,

saj je bil tudi mali.

Čez nekaj let

je postal en lep cvet.

Prijateljem, ki so se iz njega norčevali,

je dal vetra,

vzel je tisto najlepšo,

ki mu je stala ob strani.

Starši nas sprašujejo:

»Le kaj v življenju radi bi postali?

Menda ne boste lenuhi ostali.«

Vedno nam pravijo,

da moramo biti vsi odlični

in ne samo mični.

Le kaj hočemo biti?

A moramo za to v širni svet s trebuhom za kruhom iti?

Postali bomo to in počeli bomo to,

kar nam srce narekovalo bo.

Al bom slaščičar ali veterinar,

kdo ve? Mogoče milijonar.

Kocka še padla ni.

Različni smo si, vsak ima druge strasti,

tukaj mesta za obsojanje ni.

Miša Bočkorec, 8. razred

Dragi... ti, ja, ti, ki to bereš!

Danes se piše leto 2080 in to pismo pošiljam svojim vrstnikom v leto 2018. Zagotovo vas zanima, kaj se dogaja te današnje dneve. Vse se je spremenilo. Leta 2018 sem bila starca 13, takrat je še obstajal internet, leta 2018 sem vsakodnevno uporabljala Snapchat, Facebook in Instagram. Ja, današnji 13-letniki nimajo ideje kaj je internet. Lahko so srečni, vsako leto enkrat dobijo holografsko injekcijo in jim sploh v šolo ni treba hoditi. No, vseeno jim lahko govorim kako zabaven je internet, kako zabavni so pametni telefoni...

Enkrat, ko sem jim omenila da, si hočem kupit tisti čip, ki ga vsi uporablja(ne vem kako se imenuje) sta se vnuk in vnučinja začela prepirati, kakega naj si kupim, kateri je boljši. No, to me je spomnilo na telefone, ko smo se v šoli prepirali ali je Iphone boljši od Samsunga. Ko se nismo mogli odločiti ali naj vzamemo Apple ali Android. Ko smo čakal da izide Iphone X. No, danes še vedno obstajajo le da niso več telefoni ampak neki čipi, sploh ne vem kakšni.

Naš letnik je edini, ki še uporablja Snapchat. Danes imam največje število ognjev 21.455. Ja, vnuki nimajo pojma, kaj je v tem tako zanimivo, no včasih sem bila tudi jaz tako obsedena, ampak sedaj ga uporabljam zato, ker hočem dokazati, da je veliko bolj zanimivo kot tisti čipi ali kaj.

Stara sem okrog 76 mogoče, sploh več ne štejemo, vsi smo dobili neke napitke, in izgleda, da bomo živeli še kar nekaj let. Pozabila sem računati, danes matematika več ne obstaja. Edino šolstvo je Čipografstvo ali nekaj, to je poklic, ki je nadomestil medicino.

Sem že omenila, da je Rudolf Walker prevzel vodenje celega sveta. No, jaz pravzaprav ne vem kdo je ampak če bi vprašali mojega vnuka, no on bi vam lahko priposedoval celo noč in dan, on je neki pevec, vsi rečejo da je naslednji Justin Bieber.

Enkrat, ko sem pospravljala svojo sobo in sem pod posteljo našla fidget spinner sem hotela to takoj pokazati svojim vnučkom, a so me samo poslali proč, mislim da so gledali nogometno tekmo na svojih čipih. Ko so si kočno vzeli malo časa zame in sem jim lahko pokazala moje najljubšo igračko iz otroštva so začeli tako krotati:« Babi, to je še večja norija kot tvoji Snapchat ogenjčki, pa se spomniš ko si mi kazala tiso stvar z rokami?»

»Misliš na dab? »

»Joj, pa kdo se domislil takih reči?«

Spomnim se tistega večera, ko smo se prvič selili na Mars (leta 2074), ravno sva pospravljala z bratom najino staro hišo, ko sva našla xbox, ena in edina igrica, ki je delala je bila Fortnite. Brat je navdušeno pokazal to vnukom, a tem današnjim otrokom ne moreš pomagati, samo bulijo v steno in sploh ne vem kaj delajo, nekaj zvezi čipa. Pa so še meni rekli starši, da naj se igram na travniku z žogo, vsaj možgani mi še delajo... delno...

No, na moj 50 rojstni dan, sem se odločila, da prinesem nazaj svet mojih babic. Z vnukom in vnučko smo se odšli igrat v park v žogo, ni bilo ravno nekaj zanimivo, a sem lahko objavila Story na Snapchat in še mesece kasneje sem uporabljala #tb.

Nočem vas prestrašiti, a leta 2080 lastna imena več ne obstajajo. Leta 2061 je izbruhnila 3.svetovna vojna, mi ljudje nismo imeli nekaj dosti možnosti glede tega, niti bojevanja ni bilo, bili smo 11 dni zaprti v nek čip, hrano smo dobili le wifi-ja ni bilo.

Rada bi šla nazaj v leto 2018, vse je bilo bolj preprosto, žal danes ne moreš kar tako iti ven v naravo, redko kjer sploh najdeš parke...

Države ne obstajajo, ljudje imamo pravice a v resnici jih nimamo, predsednika nimamo, nekaj takega bi moral biti Rudolf Walker. Mislim, da bi moral ti, ja ti ki bereš tole pismo, pospraviti telefon, računalnik , tablico... in s prijatelji iti v naravo.

Lahko spremenimo celo našo prihodnost, lahko spremeniš mojo prihodnost, vse je odvisno le od tebe, ali boš dalje igral Fortnite na xboxu, snepal na snapchatu, lajkal na facebooku ali šel v gozd na prave pustolovščine.

Poišči prijatelje in se odpravite na skupne dogodivščine! Ne pusti, da se nam zgodi isto, kot otrokom iz leta 2080, vem, da smo dobra generacija in se ne bomo prepustili!

Pošiljam vam lepe pozdrave iz bližnje prihodnosti!

Pisec pisma

Melisa Barić, 7. razred

Csodácska

Sokan mondják, hogy nem a külső, hanem a belső a lényeges. Na persze! Ezt mondanám én is, ha normális lennék. Persze ez furcsán hangzik, de ez az igazság. Nyugi, nem úgy nem vagyok normális, hanem a külsőm, vagyis inkább az arcom. Igen, arcdeformációval születtem. Már vagy huszonhét műtéten estem át, hogy tudjak enni, inni, lélegezni, hallani. A többiről nincs is kedvem beszámolni. Na meg, ha meglátnak az utcán, mindenki komplett idiótának tart, de hagyjuk, már megsoktam.

Na és itt kezdődik a történetem. Otthon anya tanít engem, mivel nem akartam igazi suliba járni, mert mindig engem bámulnának. Én anyában megbíztam, mindig elmondunk egymásnak minden, de aznap este valami megváltozott.

- Öööö, Auggie!
- Igen? Mi az? Valami baj van?
- Tudod, ideje felnőnök, ezért elmentem egy kis sétára és beszéltem a Beecher Prep igazgatójával, és azt mondta... szóval szívesen látna az iskolába... mint diák.
- Tessék? Hogy tehetted anya, megbíztam benned! Anya, megbíztam benned!
Azután elmentem a szobámba, és sokáig gubbasztottam. Via, a nővérem hozta be utánam az ebédet és egy kis gyümölcsöt.
- Auggie, - szolt be apa. Tudom, hogy mérges vagy, de anyával úgy gondoltuk...
- Mi? Te is benne voltál?
- Sajnálom Auggie, így lesz a legjobb. És kisétált a szobámból.

Abraham Alida Kiara, 6. osztály

INTERVJU Z VITOMIRJEM VRATARIČEM

Kako usklajujete službo poleg igranja v skupini? Ali je zahtevno upravljati dva poklica?

Igranje v lutkovni gledališki skupini smatram kot hob. Poklic učitelja je na prvem mestu zato lutkovne predstave igram kadar mi to čas dopušča.

Ste si vedno želeli postati učitelj? Ali je poklic učitelja zahteven?

Najprej sem hotel postati »Pišta«. To je gospod, ki je hodil popravljat pralni stroj k moji babici. S sabo je vedno imel neneavadna in zanimiva orodja. Kar pa je bilo najbolj zanimivo je bilo to, da je njegov avto izgledal kot delavnica napolnjena z različnimi orodji in rezervnimi deli za pralne stroje, štedilnike in še kaj. Ko sem pa odraščal mi je najbolj dišal poklic igralca. Ker pa me na Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo niso sprejeli, sem začel razmišljati o tem, kaj bi še lahko počel v življenju. Tako sem prišel na idejo učitelja razrednega pouka. Ker sem po naravi radoveden in me skoraj vse zanima je bila to logična odločitev.

Poklic učitelja je zahteven. Tudi, ko učitelji pridemo domov premišljujemo o tem kako bi pouk še bolj popestrili, kako bi lahko pomagali učiti se temu ali onemu učencu ali učenki, kaj novega so odkrili znanstveniki, v katero novo zgodbo so nas popeljali pisatelji in seveda tudi o tem kaj bo jutri za malico... ☺

Pri kateri gledališki skupini ste sodelovali? S kom ste že nastopali?

Igrati sem začel v osnovni šoli v gledališkem krožku. V srednji šoli sem se priključil improvisacijski skupini »Špilaj«,

ki je delovala pod okriljem MIKK-a, v Murski Soboti. Nekaj časa sem bil član legendarne soboške gledališke skupine Torpedo. V času gimnazije sem imel svojo gledališko skupino, katero smo sestavljali gimnazijci. Svoje izkušnje in znanje sem pridno nabiral v gledališki šoli Moment v Mariboru, katero sem obiskoval, ko sem bil študent in takrat sem se pridružil Lutkovnemu gledališču Pupilla, katerega član sem še danes.

Če bi vama povedal s kom vse sem nastopal, bi potrebovali še kakšen list zraven zato vama povem imena le nekaterih malo bolj znanih Slovencev: Gorazd Žilavec, Matjaž Javšnik, Boštjan Gorenc – Pižama, Andrej Težak – Teshky, Juš Milčinski, Igor Bračič (Slon in Sadež) ...

Ali ste si vedno želeli zabavati otroke? Kje ste že nastopali?

V čast in veselje mi je, če lahko zabavam kogarkoli.

Nastopal sem že skoraj vsepozd po Sloveniji. Tudi v obeh lutkovnih gledališčih, mariborskem in ljubljanskem lutkovnem gledališču. Zelo sem bil vesel izkušnje nastopati v tujini. Poleg

nastopanja v Avstriji, na Hrvaškem, na Madžarskem, v Italiji in Romuniji sem najbolj ponosen na to, da sem kot prvi Slovenec nastopal na Praškem Fringe festivalu na Češkem.

Se vam zdi, da so gledališke predstave še zanimive? Glede na to, da so risanke vedno bolj popularne.

Dovolita mi, da vama povem eno skrivnost... Gledališke predstave bodo vedno, v takšni ali drugačni obliki, zanimive. Zakaj? Ker so gledališke predstave neponovljive. Kako, če pa imajo ponovitve? Vsaka predstava, pa če je ista, je drugačna. Noben igralec ne more predstave enako zaigrati, kot jo je večer poprej. Ali pa, če sta predstavi ena za drugo je zaradi prve verjetno že malo utrujen in jo igra zaradi tega malo drugače. Ampak gledalci tega ne vedo. Oni gredo gledat predstavo zaradi izkušnje. In če bodo gledali predstavo še drugič, bodo videli čisto drugačne podrobnosti, detajle, vendar enako zgodbo. Ampak bodo risanke, kot druga veja umetnosti, tudi vedno zanimive. Da hranimo svojo dušo in možgane je najbolj pomembno, da posegamo po več smereh umetnosti. Kot naše telo potrebuje zelenjavno, sadje, meso, mleko in seveda tudi sladico, naša duša potrebuje risanke, film, pesem, knjigo in predstavo.

Zdi se nam, da vas imajo otroci zelo radi. Seveda ste poročeni, zanima nas, ali bi radi imeli tudi svoje otroke?

Seveda bi rad imel svoje otroke. Z ženo se veliko pogovarjava o tem. Eno Emo in enega Benjamina, ki bi mi nagajala vsaj toliko, če ne še več, kot sem jaz nagajal mojim staršem.

Ksenija Pucko in Anastazija Balajc, 8. razred

A fazekas szakkör

Az egyik kedvenc szakköröm a fazekas szakkör, amely havonta egyszer, keddenként 14.30-tól 17.00-ig tart. Közben uzsonnaszünet is van. A szakkört Horváth Csaba fazekas mester tanítja. Különböző tárgyakat készítünk agyagból, például: láboskákat, tálakat, gyertyatartókat, állatokat, díszeket ... Kedveljük a fazekas korongot. Mivel az iskolánkon iskolakert is van, a szakkörnél agyagtáblákat készítettünk méhkas alakban, amelyekre a növények nevét írjuk fel. Az agyaglapokat és az edényeket az iskolai kemencében égetjük ki. Karácsonyi időben karácsonyfadíszeket készítettünk. Farsangi időben egy agyaglapra busókat karoltunk. Mikor kiégettük őket, be is festettük, bemázoltuk kék színnel és újra égettük. Húsvétkor pedig nyulakat karoltunk az agyaglapra. Mikor a nyulakkal végeztünk, tyúkokat vágtunk ki a agyaglapból és tojástartókat készítettünk. A végén kifestettük rózsaszínnel.

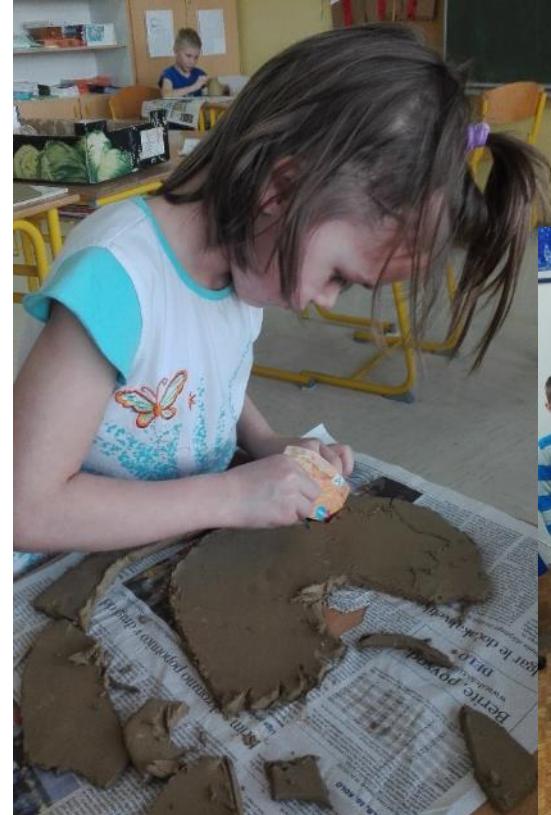
Šanca Nina, 5. osztály

Lončarski krožek

Eden od mojih najljubših krožkov je lončarski krožek, ki ga obiskujemo mesečno enkrat, ob torkih od 14.30 do 17.00. Vmes imamo tudi malico. Krožek uči lončarski mojster Csaba Horváth. Pri krožku izdelujemo različne predmete iz gline npr. posode, sklede, svečnike, živali, okraske ... Radi delamo na lončarskem vretenu. Ker imamo na šoli šolski vrt, pri krožku izdelujemo glinene tablice v obliki panjev, na katere bomo zapisali imena zelišč. Glinene plošče in posode žgemo v šolski peči. V času božiča smo izdelovali okraske za novoletno jelko. Za pusta smo izdelovali kurente iz glinene plošče. Po prvem žganju smo jih pobarvali in z modro barvo premazali ter ponovno žgali. Za veliko noč smo izdelovali zajčke in kokoši ter stojala za jajčka. Premazali smo jih na roza barvo.

Nina Laco, 6. razred

Boksar na šoli

Koliko ste stari? 30 let.

Kaj vas je zanimalo kot otroka?

Kot otroka seveda igranje in risanke, predvsem risanca Dragon ball. Tistega časa je bilo računalništvo v tisti fazi razvoja, ko so se pojavljali prve računalniške igre. Vendar so bili računalniki predragi, tako smo si lahko privoščili le tako imenovani »family computer«. Izjemno veliko časa sem preživel ob televiziji ob igranju teh iger. Kasneje pa seveda računalnik. V tem času, se spomnim, sem že začel razmišljat o nekaterih fizikalnih vprašanjih, kot je hitrost svetlobe. Kar me je kasneje privedlo do izobrazbe profesorja fizike.

Katero srednjo šolo ste obiskovali?

Dvojezično srednjo šolo Lendava.

Ali ste zares bili boksar? Kaj vas je pritegnilo pri boksu? Kaj pomeni biti resen boksar?

Še v času srednje šole sem igral nogomet. Vendar sem imel veliko poškodb, poleg tega to ni igra posameznika, odvisen si od soigralcev. Med njimi pa je vedno veliko neresnih. Želel sem poskusit kakšen bolj konkreten šport. Mogoče se vsi ne bi strinjali z mano, vendar zame je nogomet igra in šport, boks pa šport in umetnost. Pri boksu si ne moreš privoščit napake oziroma iz vsake napake se konkretno učiš. Naučiš se spoštovanja, postaneš bolj previden. Z enim stavkom bi boks označil kot plemenit boj. Poudarit moram, da tu govorim o boksu kot športu. Namreč večina ljudi gleda na boks kot neka tehnika za ulični boj. Ko si enkrat v ringu, se ne moreš vreči po tleh in klicati na pomoč, niti se ne moreš ustaviti sredi »igrišča« in malce zadihati. Tisti ki je bil v ringu, ve o čem govorim.

Koliko ste bili stari, ko ste začeli boksat?

Nekje pri dvajsetih sem začel z boksanjem.

Ali ste bili na kakšnih tekmovanjih?

Ja sem bil, vendar sem boks prepozno začel. Če želiš resno tekmovati, moraš v ring vstopiti pripravljen, to pa pomeni več kot 10 treningov na teden. Nekaj časa sem treniral po 13krat na

teden. Vendar to poleg študija ni šlo. Poleg tega sem ugotovil, da ne morem nadoknaditi tisto zamujeno odraščanje s športom. Zato trenutno treniram le na hobi nivoju. Nekje 3-4x na teden.

Kako to, da ste se odločili za poklic učitelja?

V času študija informatike, ko sem bil na praksi. Poučeval sem informatiko in me je izredno veselilo. Tako sem se po prvostopenjskem študiju informatike vpisal na drugostopenjski študijski program izobraževalne Fizike.

Kaj vas veseli pri poučevanju? Koliko ur pouka imate dnevno?

Najbolj me veseli to, kadar vidim v očeh učencev zanimanje, ter ko sprašujejo. Takrat veš, da si neko znanje in zanimanje predal. Trenutno sem zaposlen kot računalničar in učitelj. V povprečju učim 2 uri na dan.

Na kateri šoli se boljše počutite, na Prosenjakovci ali Fokovski?

Na obeh šolah se počutim enako dobro.

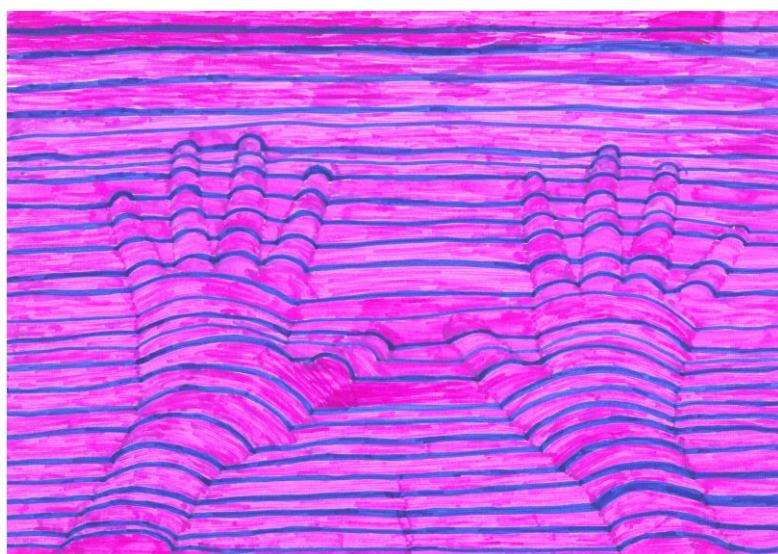
Zakaj vas zanima računalništvo? Koliko časa že traja ta vaša strast do informatike?

Računalništvo je takšna veja znanosti, kjer je razvoj skorajda eksponenten. To pomeni da je vsak dan nekaj novega. Računalnik je pripomoček v vseh drugih vejah znanosti, tako ti odpira še več poti. Zato me enostavno to zanima. Počnem pa odkar sem dobil prvi računalnik.

Kdo je vaš najljubši športnik na svetu in zakaj?

Vladimir Klitschko. Boksal je s pametjo. S pametjo je imel skoraj vse pasove skozi več kot desetletje. Se vidi da ima doktorat.

Mišel Könye, Mitja Horvat, Martin Horvat, 8. razred

Nina Šanca, 5. razred

Csömödéri tanulmányi út

Reggel 7.45-kor indultunk el az iskolától busszal Csömödérre. 8.45-kor értünk oda, majd átszálltunk ez erdei kisvasútra.

Ott mikroszkóppal megnéztünk egy szöcskeszárnyat és egy kígyóbőrt. Utána két zsákot kaptunk, és ki kellett találni, melyik fának a termése van benne. Az egyikben toboz volt, a másikban meg makk. Ezután helyet foglaltunk és elindultunk Lenti felé. Miközben utaztunk, lámat, szarvast és őzikéket láttunk.

Megálltunk az erdőszélen, ahol 3-4 fős csapatokat alkottunk. Feladatokat oldottunk meg, ami nagyon vicces volt. Mikor minden feladatot megoldottunk, felszálltunk a vonatra és elmentünk egy múzeumba. Ott azt mutatták be, hogy a fákat régen hogy hordták és hogy vágta fel, hogy gyűjtötték a gyantát.

Megebédeltünk és visszamentünk az állomásra, majd busszal Pártosfalvára utaztunk.

Pintér Örsi Sarolt, 6. osztály

Röplabda versenyen

Ebéd után indultunk el a versenyre. Mikor odaértünk a Fokovci és a Petrovci iskola csapata már ott volt. Mivel tudtunk, hogy mind a két csapat jó, ezért előre kételkedtünk abban, hogy valaha is nyerni tudunk. De Lelle egyre csak lekesített bennünket. Nem is tudom, hogy lehetett ilyen higgadt.

Mikor a fiú csapatunkra került a sor, már előre meg tudtuk jósolni, hogy veszíteni fognak. Misi nagyon sok labdát nem ütött vissza, mégis végig mosoly volt az arcán, mert ez csak egy játék, és nem az a legfontosabb, hogy nyerjünk.

Mikor mi kerültünk sorra, egy kicsit idegesek voltunk. Később viszont saját magunkon nevettünk, hiszen nevetségesen buta hibákat vétettünk. A második mérkőzést jól kezdtük, és már reménykedni kezdtünk a sikeresben, sajnos ez sem tartott sokáig. Végül is nem szomorkadtunk, hiszen szerintem nagyon jül játszottunk, annak ellenére, hogy minden mérkőzést elvezítettünk.

Balajc Anastazija, 8. osztály

Učimo se celo življenje

Šola je ustanova, kjer so se učenci v preteklosti izobraževali in kjer se izobražujemo tudi še danes. Nekoč šolanje še ni bilo obvezno in žal so še danes kraji, kjer nimajo obveznega šolanja ali pa jim izobraževanje otrok ni pomembno.

Osnovno znanje dobi otrok že doma od svojih staršev, kar je podlaga za nadaljnje izobraževanje. Včasih so starši otroke neradi pošiljali v šolo, ker so jih doma potrebovali pri opravilih na kmetiji. Tudi denarja za nadaljnje šolanje otrok ni bilo, zato so se raje odločili, da otroci ostanejo doma ali pa se zaposlijo v bližini, da prinesejo denar k hiši. Par generacij nazaj so bili starši veseli, če so se njihovi otroci po končani osnovni šoli odločali za nadaljevanje šolanja oz. študij, saj so nato imeli možnosti za boljše plačane službe. Po mnenju mojega očeta je vzrok za željo staršev bilo dejstvo, da naj njihovi otroci ne bi opravljali težkega fizičnega dela za majhno plačilo. Žal pa je se marsikaj spremenilo in kljub visoki izobrazbi je težko dobiti zaposlitev, celo v domačem kraju. Dodal je še tudi, da so spremembe med generacijami že zelo velike.

Prišla sem do zaključka, da se učimo celo življenje. Zelo pomembno je, da se v mladih letih naučimo čim več in da se med sabo spoštujemo ter sprejemamo druge, tudi če razmišljajo drugače kot mi.

Alida Kiara Abraham,
6. razred

Šola nekoč in danes

Nekoč, toda še ne tako daleč nazaj, je bil odnos do šole bil čisto drugačen kot danes. Množično so začeli otroci obiskovati šole šele v 18. stoletju, ko je Marija Terezija uvedla obvezno šolstvo. Nastalo je vedno več osnovnih šol, saj je bilo veliko otrok, ki so se morali vpisati. Obvezno šolanje je zelo pripomoglo k razvoju, a se je v teh letih marsikaj spremenilo.

Bogatejši so imeli veliko več časa za šolo kot revni, saj jim doma ni bilo potrebno delati, za razliko od revnih, ki so morali po šoli doma veliko pomagati pri domačih opravilih in so tako popoldan manj oziroma nič časa posvetili šoli. Posebej pozimi jim je bilo težko, saj šole ni bilo v vsaki vasi, temveč so morali, večina brez čevljev, peš do šole. Danes je seveda za prav vsakega poskrbljen prevoz do šole. Sprva so se v šoli učili samo brati, pisati in računati. Bili so brez zvezkov in učbenikov, imeli so samo majhno tablico in nekaj knjig za branje. Če primerjamo to z današnjim časom, bi lahko rekli, da imamo mi posebne privilegije, saj ne samo da smo opremljeni s knjigami, ampak imamo tudi svoje računalnike, ki nam zagotovo olajšajo učenje. Danes tudi ni več takih razlik med revnimi in bogatimi, pa tudi med fanti in dekleti ne, saj imamo vsi enake možnosti, da se izobražujemo, če si to želimo. Včasih pa je bilo drugače, saj družina vsakemu ni omogočila šolanja po osnovni šoli, ampak so morali delati, da so lahko čim

prej samostojno zaživeli. Zaradi tega lahko še pri starejših generacijah vidimo, da imajo končano le osnovno šolo, v srednjo pa se nikoli niso vpisali, ker doma ni bilo dovolj denarja in so takoj po osnovni šoli šli delat.

Učitelji so v preteklosti imeli več avtoritete in so bili tudi bolj spoštovani. Vzrok je bil verjetno v tem, da so imeli več pravic, prav tako pa so lahko otroke v šoli, če niso ubogali, tudi kaznovali, velikokrat tudi fizično. Takšne kazni so bile na primer klečanje na koruzi, sedenje na oslovski klopi, pretepanje itd. Danes tak način kaznovanja seveda več ni dovoljen. Danes učitelj več ne sme niti skregati učenca, pa so starši že v šoli in se jezijo na učitelja.

Opremljenost šole se je tudi zelo razlikovala od današnjih šol. Danes imamo moderno opremljene učilnice in tudi računalniki ne manjkajo v vsaki učilnici, večina učilnic pa ima tudi interaktivne table. Seveda tudi tega včasih ni bilo. Še pred petnajstimi leti bi si ljudje težko predstavliali, da bi v šoli vse to imeli, kaj pa še pred petdeset ali sto leti. V preteklosti je otrok bilo veliko, učilnice so bile majhne, temne, zadušljive. V enem razredu so lahko bili tudi otroci različnih starosti. Nihče se ni sekiral, če se je kdo težje učil in mogoče rabil malo več vaje in ponavljanja. Zato je bilo šolanje v preteklosti zagotovo težje.

Danes prvič prestopimo šolski prag pri šestih letih. V šolo hodimo devet let. Nekateri radi hodimo v šolo in se veselimo pridobljenega znanja. Če se potrudiš, lahko dobiš lepe ocene in si lahko v življenju uspešen. V šoli je lahko tudi zabavno, ker imaš tam prijatelje, s katerimi se lahko zabavaš, pogovarjaš, igraš in tudi učiš ter rešuješ domače naloge. S prijatelji je vse lažje, saj si pomagamo. Kljub temu pa je nekateri še vedno ne marajo, ker se ne učijo radi in ne marajo branja knjig. Tistim je šola tudi dandanes grozna, a se ne zavedajo, kako je bilo nekoč. Zato bi morali biti hvaležni, da jim je vse omogočeno in da v šoli več ni hudih kazni in bi vsak moral to priložnost tudi izkoristiti.

Ljudje, predvsem mladi, se premalo zavedamo, kako pomembno je izobraževanje in da danes več ni dovolj, da končamo le osnovno šolo, saj družba vedno več zahteva od nas in je težko dobiti službo, če ne pridemo do nekega poklica. Razlog je verjetno tudi v odraščanju, najstniškem uporništvu, toda z leti bomo ugotovili, da smo imeli vse adute v rokah, le prav bi morali igrati. Zato je zelo pomembno, da se trudimo za šolski uspeh in si pustimo odprte priložnosti za uspeh v življenju. Podpora družine je tu bistvenega pomena, saj pohvala in topla beseda najdeti vedno pravo mesto v srcu.

Sebastjan Poredoš, 9. razred

Titkárnő egy órára

Mikor kicsengették az első óráról, rögtön felmentem a titkárságba. Ott a titkárnő elmondta mit kell csinálnom, és mire kell ügyelniem.

Becsöngették. Én már szorgalmasan átnéztem, hogy ki hiányzik és ennek alapján kitöltöttem a lapokat. Mikor ezzel végeztem, fénymásolnom kellet néhány számlát. Közben fényképeztek és filmeztek a tanárok. Kissé zavarban voltam a filmezés miatt. Azután kibontottam a leveleket, amelyeket az iskola kapott. A személyes leveleket pedig a tanároknak szánt polcokra tettem. Az újságokat a nekik kijelölt helyre raktam. Azután küldtem egy levelet is. Az igazgatónőnek és az igazgatónak áadtam néhány levelet. Mire visszaértem, sajnos már kicsengették. Ezzel befejeződött titkárnői pályafutásom.

Kár, hogy nem egész nap lehettünk az iskola dolgozói.

Balajc Anastazija, 8. osztály

Tanárkodtam

A hétvégém idegességgel és egyfajta félelemmel vegyült, ugyanis hétfőn magyar tanár leszek, igaz csak egy órára. Az idegességet még jobban fokozta az IFI-sekkkel való meccs, amitől ugyanúgy rettegtem. Ezzel a szombatom ki lett iktatva. Maradt a vasárnap a felkészülésre.

A vasárnapom felkészüléssel és folyamatos gépeléssel telt. Képeresés, a részlet kiírása, és a hangos olvasás gyakorlása.

Késő este, mikorra már végeztem a munkával és a felkészüléssel, viszonylag nyugodtan nyugovóra tértem.

Hétfőn reggel fáradtan keltem, de ez gyorsan el is tünt, mert beértem az iskolába, és a fáradtságot inkább az izgalom vette át.

Az első óra nagyon gyorsan elmúlt, és jött a második, amikor is én leszek a tanító néni. Az óra meglepő módon boldogan és hangulatosan telt egészen addig, míg be nem jöttek a kamerákkal. Egy pillanatra kiestem a „színjátékból”, de hamar visszatértem az órához.

Az óra végén úgy éreztem, sikerült elérni azt, amit szerettem volna. Sőt arra is jutott időm, hogy belekukkantsunk A Pál utcai fiúk filmbe.

Pintér Lelle Boróka, 8. osztály

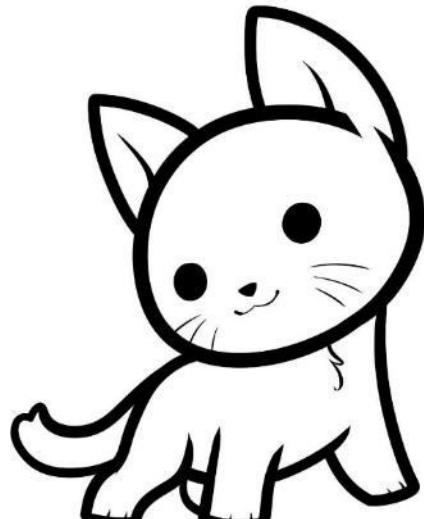

Mein Hund

Mein Hund heißt Beno. Er ist schwarz. Sein Fell ist kuschelig. Er frisst Hundefutter. Er kann schnell laufen und er kann faulenzen. Er hat zwei Augen, vier Beine, einen Schwanz, zwei Ohren und eine Schnauze. Er schläft in der Hundehütte.

Tian Tibola

5. Klasse

Meine Katze

Meine Katze heißt Taček. Sie ist grau. Sie frisst Katzenfutter. Sie kann miauen und schnell laufen. Sie schläft im Korb.

Nina Šanca

5. Klasse

Regelmäßige Bewegung und richtige Ernährung, für ein glückliches Leben

Die Jugendliche haben viele Schwierigkeiten und Störungen.

Sie leiden an einer schlechten Haltung, die meisten dadurch entsteht, dass sie falsch sitzen oder zu viel sitzen. Deshalb ist es wichtig, dass sie nach der Schule viel Zeit im Freien verbringen. Die frische Luft tut ihnen gut. Doch, es reicht nicht nur an der frischen Luft zu sein, sondern sie müssen sich viel bewegen. Sie können spazieren gehen, joggen, Ausdauertraining machen und vieles mehr. Das alles hilft den Jugendlichen bei der Haltung, bei der Ausdauer, bei der Beweglichkeit und dem Gewicht.

Zum gesunden Leben, kommt noch das gesunde Essen dazu. Vor allem sollten sie darauf achten was sie essen. Es ist gesund 5- Mal am Tag essen und 2-3 Liter Wasser pro Tag trinken. Es ist empfehlenswert Würzig aber nicht Salzig zu essen. Die Kinder essen auch sehr viel Süßigkeiten, die den Zähnen schaden. Man sollte Fettarme Produkte essen und sich viele Vitamine zu nehmen.

Also gesund essen und Sport treiben. Beim Sport lernt man nette Leute kennen und man weiß immer, wie und mit wem verbringt man die Zeit.

Luna Sara Kalamar, 9. Klasse

Številka za klic v sili

Vse se je začelo 13. oktobra 2017, v petek. Učenci 7. razreda so imeli po urniku dopolnilno uro naravoslovja.

Kot vedno, sta tudi danes morala dežurna učenca pospraviti učilnico, zbrisati tablo in podobno. Učiteljica je hitela na sestanek in pozabila, da sta dežurna učenca še vedno v razredu. Vrata kemijo-naravoslovne učilnice je zaklenila. Med tem sta Brina in Rok pridno pospravljala učilnico.

Rok: »Brina, prosim pomij posodo in pospravi epruvete. Jaz bom zložil stole in pobrisal tablo.«

Brina: »V redu, pohitiva, da ne bova zamudila avtobusa!«

Ko sta končala, sta se odpravila do vrat, a so bila zaprta. Mislila sta, da so se zataknila, a ne glede na to, kako močno sta vlekla, se niso odprla.

Brina: »Rok, prosim, poskusi še ti, ti si sigurno močnejši!«

Rok: »Poskušam, vložil sem vso svojo moč, pa se kljub temu ne premaknejo niti malo. Zaklenili so naju!«

Brina: »Kaj bova pa sedaj?«

Rok: »Ne vem, poskusiva klicat na pomoč! Na pomoč, na pomoč!«

Brina: »Na pomoč, na pomoč! Mislim, da naju nihče ne sliši!«

Ura je bila že 17.00. Na šoli več ni bilo nikogar. Brina in Rok nista vedela, kaj narediti; poskusila kričati še glasneje, a ju nihče ni slišal. Ob 17.30 se jima je porodila ideja, da se lahko splazita ven skozi okno. A kaj, ko pa sta bila v drugem nadstropju. Tudi ta njuna ideja ni rodila sadu.

Rok: »Poglejva skozi okno, kaj pa, če je kdo na ulici!«

Brina: »Poglej, nekdo prihaja v daljavi!«

Rok: »Saj res! Hitro! Kličiva na pomoč!«

Mislila sta, da sta rešena, a gospa ju ni slišala, ne glede na to, kako glasno sta kričala, saj je zavila v stransko ulico. Bila sta že obupana. Strah ju je bilo, da bosta morala celo noč preživeti v učilnici.

Brina: »Misliš, da naju starši že iščejo?«

Rok: »Mene še ne, ker sem rekel, da grem po pouku še na igrišče.«

Brina: »Mene pa sigurno že pogrešajo. Najverjetneje so me že večkrat klicali, telefon pa imam zaklenjen v garderobni omarici.«

Med vso paniko je Rok pozabil, da ima s sabo telefon.

Rok: »Joj, pa veš, da imam s sabo telefon!«

Brina: »Kako pa, da se tega nisva prej spomnila?«

Rok: »Hitro pokličiva starše!«

Bila sta tako vesela, a se je izkazalo, da je stanje na računu 0 EUR in veselje na njunih obrazih je kaj hitro skopnelo.

Brina: »Pokličiva 112, slišala sem, da je razredničarka rekla, da se to številko lahko kliče z vsakega telefona brezplačno.«

Rok: »Ja, to je res. A to številko se lahko kliče le v zelo nujnih primerih. Počakajva še malo!«

Brina je bila zelo prestrašena. Ko sta bila že obupana, sta zaslišala čudne zvoke.

Čistilka: »Lalalalala ...«

Brina: »Si slišal to?«

Rok: »Kaj?«

Brina: »Te čudne glasove, poslušaj!«

Čistilka: »Lalalalalaaa!«

Rok: »O moj bog! Kdo ali kaj je to!«

Brina: »Sem prihaja! Vedno bližje je!«

Slišalo se je odklepanje vrat. V učilnico je vstopila čistilka.

Rok : »Joj, pa to je teta Maja!«

Brina: »Rešili ste naju!«

Čistilka: »Kaj pa vidva počneta tu?«

Rok: »Bila sva dežurna in so naju zaklenili!«

Brina: »Kako bova prišla domov? Avtobusi več ne vozijo!«

Čistilka: »Pridita, odpeljem vaju domov, ravno sem končala!«

Bila sta zelo vesela, da sta končno osvobojena.

Brina: »Mami, oči, prispela sem domov! Pripeljala me je teta Maja!«

Mama: »Kje si pa tako dolgo hodila?«

Brina: »Z Rokom sva bila dežurna, pa so naju zaklenili v učilnico!«

Mama: »Zelo smo bili že zaskrbljeni. Hotela sem poklicati pomoč!«

Naslednji dan sta povedala o svoji dogodivščini sošolcem in tudi učiteljem. Pri oddelčni skupnosti jim je učiteljica razložila, kdaj se kiče 112. Izvedela sta, da je 112 enotna evropska številka, na katero se lahko pokliče ali pošlje kratko sporočilo (SMS), če potrebujemo pomoč gasilcev, nujno medicinsko pomoč, druge reševalne službe .... Na številko 112 lahko kadarkoli brezplačno pokličemo s stacionarnega ali mobilnega telefona.

Brina: »Prav srečo sva imela, da se nama ni nič hujšega zgodilo!«

Rok: »Ja, prav imaš, moji so bili že tudi zaskrbljeni! Oče me je že iskal na igrišču, pa me ni bilo tam!«

Razredničarka: »Upam, da se take grozne stvari več ne bodo dogajale.«

Po tem dogodku so vrata kemijске učilnice zmeraj puščali odklenjena. Tudi učiteljica naravoslovja se jima je iskreno opravičila in jima podarila knjigo o številki za klic v sili 112.

Már nem vagyok gyerek

Sokszor elgondolkoltam már azon, hogy gyerek vagyok vagy felnőtt. Egyszerűen nem tudom megérteni. Ki vagyok?

Nem lehetek gyerek, hiszen nem játszom kockákkal, se babákkal. Felnőtt se lehetek, mert nem dolgozok, nem keresek pénzt. De akkor mi vagyok én?

Amikor mások veszekednek a szüleikkel, akkor mindenkor azt mondják, hogy „már nem vagyok gyerek”. Én is néha így gondolom. Egyszer ki is mondtam! Számonra ez nagy dolog, mert én nem az a fajta vagyok. Anyukám szerint kamaszodom, és sokkal többet fordulok befelé. Ez azt jelentené, hogy a kamasz az olyan mint a felnőtt, vagy a gyerekkor egy külön korszak?

Nehéz számomra megérteni, hiszen nem veszem észre a változást. Lehet, hogy ez a gyerek és a felnőtt korszak háborúja? A jövőbeli személyiséged kialakulása?

És nekem ez csak most kezdődött el igazán. Még nem tudom, mi vár rám, de talán ettől is függhet, milyen lesz a személyiségem!

Pintér Lelle Boróka, 8. osztály

Prizadela sem jo

Bilo je popoldan okoli tretje ure, ko sem utrujena in brezvoljna prišla domov. Zunaj so se drevesa mirno gibala in temno rjavi, že posušeni listi, so padali na tla. Ta dan je bilo oblačno, izgledalo je kot da bo začelo deževati. Po navadi svetleča se zelena trava je bila čudno siva.

Ta dan sem upala, da bom sama doma, saj sem hotela delati to, kar si želim. Pomislila sem, kako bi se ulegla v mehko posteljo in se pokrila s čisto, belo rjuho, ki je dišala po sivki. Vzela bi v roke knjigo in pozabila na ta naporen teden v šoli. Pri tej misli sem pospešila korake in prišla hitro na dvorišče naše sive hiše. Avtomobila ni bilo v garaži, odšla sem naprej in v žepu poiskala ključ vhodnih vrat. Že, ko sem imela ključ v ključavnici, je iz temnega okna na vratih pomahala mama. Njen obraz je bil tako vesel in lep, nasmehnila se mi je in mi odprla vrata. Stala sem pred njo s težkimi nogami, saj mi je polna torba knjig noge tiščala k tlom. Utrujeno sem se ji zazrla v zelene oči, a rekla nisem nič. Mama je prva zagrabilo priložnost in veselo spregovorila o svojem dnevu. Bila je tako srečna in polna energije. Stopala sem za njo po stopnicah in jo z enim ušesom poslušala. Stopnišče in hodnik sta bila razsvetljena z belo svetlobo, ki me je v očeh bolela. Še nikoli prej nisem bila pozorna na mamičine barvne nogavice in jopico, ki je bila vesele svetlo vijolične barve, ki je odlično harmonirala z njenimi okroglimi očmi in dolgimi gostimi trepalnicami.

Zdelo se mi je, da je svet okoli nje svetlejši. Prišli sva na zgornji hodnik, kjer je bila stena s slikami iz otroštva, okrašena s pisanimi obrobami. Ob pogledu na njih sem oči tako hitro zaprla, da se mi je zavrtelo.

Vstopili sva v dnevno sobo in prvo, kar sem naredila, je bilo, da sem si z ramen vzela težko torbo, polno šolskih knjig. Mama je še naprej govorila in ker je kuhala, je imela v kuhinji glasno glasbo, ki mi ni ugajala. Obrnila se je proti meni in me gledala. Nisem je pogledala, a na obrazu sem čutila njen žalosten in zaskrbljen pogled. Gledala me je dolgo, ampak nisem je hotela pogledati, saj bi ji potem nekaj grdega rekla. Postala sem nervozna in strmela sem v prazna tla pred seboj.

Sedaj me je s tišjim glasom vprašala: »Kaj je narobe? Kako je bilo v šoli?« Še vedno sovražim to vprašanje. Povedala sem ji, da sem v redu in da ni nič narobe. Drugo vprašanje sem ignorirala. Iz torbe, ki je ležala ob črni mizi, sem vzela telefon in spet sedla na stol ob sivem

kavču. Mama je odšla nazaj v kuhinjo, iz katere je silil omamen vonj po gobovi juhi. Pogledala sem, če se je zgodilo kaj zanimivega, potem pa sem telefon odložila na mizo.

Zaslišal se je mamin glas iz kuhinje. Naročila mi je, naj pripravim mizo za kosilo. Brezvoljno sem vstala in obrnila oči, nato pa sem odšla v kuhinjo po krožnike in pribor. Nekaj sončnih žarkov je posijalo skozi okno, ki so padali na steklo velike črne jedilne mize in se odbijali v moje oči. Z roko, v kateri sem držala pribor, sem si zakrila pogled. Odložila sem krožnike in jih razdelila.

Prišla je mama, v rokah je nosila velik lonec juhe, ki ga je postavila na sredo mize. Zvonec je zazvonil in mama me je poslala odpreti vrata. Vzdihnila sem in čemerno odšla po stopnicah do vhodnih vrat, pred katerimi je stal oče. Velik je bil in na sebi je imel črno jopico. Tiho sem ga pozdravila in odšla po stopnicah v dnevno sobo. Prišel je za mamo in me vprašal: »Kaj je novega v šoli?« Brez, da bi ga pogledala, sem mu odgovorila.

Skupaj smo sedli k obedu. Starša sta se nekaj pogovarjala, jaz pa sem premišljevala, kje bi lahko bila moja knjiga. Zdelo se mi je tako dolgočasno in temno.

Najedli smo se in oče je že takoj odšel z velikimi koraki na delo. Skupaj z mamo sva ostali pri mizi. Nisva govorili. Zdelo se mi je, da je postala žalostna. Nisem vedela, zakaj.

Vstali sva in pristopila je k meni, še enkrat me je vprašala, kaj je narobe, potem pa me je hotela objeti. S cmokom v grlu sem rekla, da nič in jo potisnila stran. Pogledala me je s svojimi velikimi zelenimi očmi in tiho odšla v kuhinjo.

Nisem vedela, kaj naj storim. Počasi sem odšla po rjavih stopnicah do sobe. Hodnik je bil temen, pogledala sem skozi okno, še vedno je bilo oblačno. Pihal je močan veter in padale so sive, debele kaplje. Nisem prižgala luči, stopila sem v temačno sobo. V sobi je bilo temno kot v rogu. Legla sem na posteljo in v meni je bilo nekaj pravnega, počutila sem se grdo in utrujeno. Nikoli je nisem hotela prizadeti in oditi brez opravičila. Bilo mi je žal, saj sem vedela, da sem ji nehote prizadela globoke rane. Nikoli ji nisem povedala, da sem bila le utrujena, utrujena od pričakovanj, ocenjevanj, krožkov in številnih tekmovanj, na katera sem se pripravljala že dolge tedne.

Luna Sara Kamar, 9. razred

Olvassunk vagy tévézzünk? (elmélkedés)

Nekünk nincs tévéink, ezért én nem vagyok tisztában egyes eseményekkel, mint például focimeccsek, katasztrófák vagy hírességekről szóló információk.

Kiskoromban utáltam olvasni. A kötelezőket sosem olvastam el, csak megnéztem a hátulját, vagy rákérdeztem a barátoknál. De ez most megváltozott. Hatodikos koromban 15 könyvet olvastam ki iskola közben.

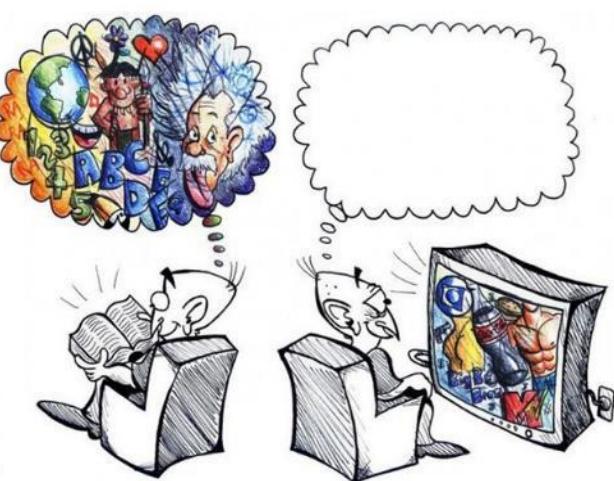
A mamáéknál van TV. Ha átmegünk mamáékhöz, a TV 8-tól 21-ig megállás nélkül üzemel. Nem vagyok rá büszke, de ez most folyamatosan változik. A TV kevesebbet üzemel, és én is többet olvasok, vagy kint vagyok a szabadban.

Sokan és sokszor mondták már, hogy a TV árt, de közben az interneten sok okos dolog van, például információk adott témaáról, vagy személyekről. A könyvről is ezt állítják, csak azt az egyet nem mondhatják rá, hogy egészségtelen. Mert a könyv lapjai nem „termelnek” ártalmas fényeket. Lehet, hogy nem lehet nagyítani a betűket, és nem is mozog semmi, ami nem egészen igaz. Miközben olvasunk, mindenekkel elképzelünk, képeket alkotunk a jelenetekről. Például, ha azt mondjam, hogy cammog a medve az erdőben, azt rögtön el is képzeljük, de ha ezt tévében nézzük, akkor nem „mozog” a fantáziánk. Akkor azt látjuk, amit más elképzelt. Az olvasással nemcsak a képzeletünket dolgoztatjuk, fejlesztjük, de a szókincsünk is egyre nagyobb. Ezt úgy kell elképzelni, hogy van egy óriási terem, ahol néhány személy, alak van. De ha könyvet olvasunk, több szinonimát, szót ismerünk meg, annál

többen vannak abban a bizonyos teremben. Ezt tévénézés közben nem érhetjük el. Ott nem bővül a szókincsünk, és a fantáziánk sem fejlődik.

Ha tévét nézünk, akkor inkább keveset, de értelmes műsorokat, akkor abból tanulhatunk, például természettismereti, történelmi műsorokat, oktatófilmeket nézzünk.

Ezzel a kérdésre válaszolnék is. Olvassunk, mert abból tanulhatunk úgy, hogy észre sem vesszük.

Pintér Lelle Boróka, 8. osztály

Knjižnica kot stičišče številnih dogajanj, informacij, izkušenj

V šolski knjižnici smo skozi šolsko leto izvajali naše stalne naloge (obdelavo, nabavo gradiv, obveščanje o novostih ...), skrbeli za usvajanje in nadgrajevanje kataloško-informacijskih znanj, ob tem pa smo sledili eni izmed prioritetnih nalog šole, in sicer razvoju bralne kulture na tak in drugačen način.

Meseca oktobra smo v okviru mednarodnega meseca šolskih knjižnic obiskali krajevno prosenjakovsko knjižnico, ki deluje pod okriljem Pokrajinske in študijske knjižnice Murska Sobota, prisluhnili pripovedovanju babice in se družili na Bralnem popoldnevu, ki je bilo medgeneracijsko in večjezično obarvano, saj je bilo letošnje geslo mednarodnega meseca šolskih knjižnic Povezovanje skupnosti in kultur.

Po pogovoru z gospodom knjižničarjem v prosenjakovski knjižnici

Babica pripoveduje

Udeleženci Bralnega popoldneva

In kaj smo še počeli v tem šolskem letu?

- Urejali bralni kotiček, se v njem družili s prijatelji in knjigami ...

- Brali za Eko bralno značko in se potegovali za priznanja
Bralne značke

- Izvajali dejavnost Berem jaz, bereš ti, beremo mi vsi

- Odmore in proste ure preživljali v bralnih dvojicah ...

Bralna dvojica, ki je največkrat preživila prosti čas skupaj v družbi knjige

- Se srečevali na vrstniških Bralnih popoldnevih

- Sodelovali v projektu Rastem s knjigo

Sedmošolca po prejemu knjige Zvezde vabijo v šolski knjižnici

23. 4. 2018, na svetovni dan knjige, smo se pridružili mednarodnemu dogodku, Noči knjige. Tako smo bralne zvezde naše šole (12 učencev in tri učiteljice) preživele skupaj noč v družbi knjig in branja, pogovora, druženja, zabave in še česa.

V iskanju knjižnega zaklada

Prisluhnili smo pravljični

Skupno branje in pogovor o prebranem

Še nekaj vrstic pred spanjem

Ne samo, da sta bili v tem šolskem letu v ospredju knjižnične dejavnosti branje ter oživitev šolske knjižnice, so izvajane dejavnosti prispevale k druženju, povezovanju skupnosti, generacij in kultur ter k razvoju interesa za branje.

Dragi bralci.

Hvala vam za vaš doprinos k oživitvi knjižnice in bralnega kotička, za vaše ideje, za vaš čas ter za vsa skupna in posamična branja.

Želim vam, da vam knjiga bogati tudi počitniške dni in ostaja zvesta spremljevalka na vaših nadaljnjih poteh.

Valerija Kranjec, knjižničarka

Moja prihodnost

Enkrat sredi maja, v soboto, sem praznoval svoj rojstni dan. Imeli smo se lepo, zabavali smo se, jedli, pili in se igrali. Dobil sem pa tudi darila, katerih pa nisem hotel odpreti prej kot v nedeljo zjutraj. Zato sem takoj, ko so vsi odšli domov, šel spat, saj sem se hotel čim prej zbuditi, ker me je zelo zanimalo, kaj sem dobil.

Celo noč sem zelo malo spal in takoj, ko je ura odbila šest, sem že odpiral darila. Dobil sem čokolade, bonbone, denar in še veliko vsega. Kar mi je pa bilo najbolj zanimivo, je pa bila ena ura, za katero sploh nisem vedel, kdo bi mi jo lahko podaril. Bila je lepa, črna stenska ura. Čez čas sem opazil, da ta ura sploh nima številk za merjenje časa, ampak letnice od 2018 naprej. Malo sem čakal, zavrtel kazalce na uri in naenkrat sem se znašel v letu 2038, torej 20 let kasneje.

Bila je enaka ura kot prej in jaz sem spet bil v postelji. Hitro sem opazil, da ne morem ničesar delati, lahko samo opazujem, kaj delam, ko sem 20 let starejši. Opazoval sem in videl, da je moja soba videti nenavadno. Bila je bolj za odraslega moškega kot za najstnika in sploh računalnika ni bilo v njej, kar je bilo zelo čudno, saj zelo rad igram igre na računalniku.

Pogledal sem tudi ostale dele hiše in videl, da je vse drugače. Tudi oče in mama sta bila drugačna in starejša. Sestre pa sploh več ni bilo, saj je očitno živela drugje. Odšel sem nazaj v sobo in se opazoval. Zjutraj sem vedno rad gledal televizijske nanizanke in pil kakav, a zdaj sem bral časopis in zraven pil kavo. Opazoval sem dalje in videl, da me več sploh ni zanimal nogomet, saj je moj starejši jaz športne programe kar preskakoval. Ob nedeljah sem zmerom gledal nogometne tekme, zdaj pa očitno raje poročila. To opazovanje mi je postalo prav mučno, saj si nisem bil čisto nič podoben. Hitro sem zavrtel čas nazaj.

Spet sem se zbudil in se odločil, da daril sploh ne bom odpiral. Pustil sem jih in škatlo z uro skril nekam, kjer je nikoli ne bom iskal, saj hočem še naprej uživati v mladosti in se zabavati, prihodnost me pa sploh ne zanima.

Slovo od osnovnošolskih klopi

Kmalu se bo končalo moje zadnje
osnovnošolsko leto. Moral se bom
posloviti od šole, od dobrih prijateljev
in učiteljev.

Vedno mi bo v spominu ostalo teh
devet osnovnošolskih let. Spomnim se
prvega šolskega dne, ko sem spoznal
moja čudovita sošolca. Ja, samo trije
smo bili, trije kralji oziroma dva kralja
in ena kraljična.

Razumeli smo se od prvega dne. Doživeli smo veliko čudovitih dogodkov in postali zelo dobri prijatelji. Skupaj smo se učili, zabavali in se veselili vseh devet let. Drug drugemu smo bili v oporo, vedno smo držali skupaj in si pomagali. Tekom šolanja sem spoznal veliko novih obrazov, ki jim danes s ponosom pravim prijatelji. Skupaj smo preživeli vsak odmor in se pogovarjali o različnih stvareh, igrali nogomet s papirnato žogico na hodniku, tu in tam smo se tudi sprli. Najraje smo se podili za žogo na šolskem igrišču ali v primeru slabega vremena v telovadnici.

Doživeli smo res veliko lepega, toda v vseh teh letih se je zgodilo tudi kaj neprijetnega, npr. zanetili smo tudi kak spor, toda naša razburkana čustva so se hitro ohladila. Slabih ocen ni bilo veliko, zato smo bili ob le-teh večkrat poklapani, saj smo vajeni uspeha.

Kmalu bo prišel čas slovesa, vsi bomo šli svojo pot, novim dogodivščinam naproti. Mislim, da se bom tudi čez petdeset let z nasmehom na obrazu spominjal tega zanimivega obdobja v svojem življenju, odraščanja in najstniških norčij s svojima sošolcema.

Teo Kovač, 9. razred

